

Tekst en foto Agnes van Bergen

Voor een intiem gezelschap presenteerden de Venezolaanse Nicaulis Alliey (fluit) en de Arubaan Armand Simon (piano) in de Fortkerk een hartverwarmend en ontroerend mooi concert.

Geopend wordt met de 'Sonate voor Fluit en Piano' van Samuel Zyman (Mexico 1956). Moderne muziek, interessant en boeiend om te beluisteren. Aanvankelijk heftig, dan meegaand en vriendelijk, overgaand in staccato, perfect op elkaar afgestemd in een geweldig slot.

Nicaulis Alliey en Armand Simon.

Een hartverwarmend concert

Zeer knap en gevoelig gepresenteerd, een groot applaus waard.

Van Claude Bolling (Frankrijk, 1939) wordt 'Sentimentale, gecomponeerd voor fluit en jazz piano', ten gehore gebracht. Muziek van een geheel ander karakter: rustig, gedragen, vertrouwd en voortkabbellend, met een vloeiend voorspel van de piano, overgenomen door de fluit. Zeer mooi op elkaar ingespeeld, aanvoelend

wat de componist wil vertolken, als het ware 'vrijend' met het instrument. Gevoelig tussenspel door de pianist en samen opgaand naar een waardig slot.

Tot besluit voor de pauze 'Fantasy on themes, uit de opera Carmen' van Bizet-Borne (Frankrijk, 1838). Voor wie 'Carmen' kent, een vertrouwd thuiskomen. Met een robuuste inzet, fel uithalend en de aandacht opeisend, dan weer strelend, is deze muziek een festijn voor het luisterend oor. Twee geweldige talenten die dit zo vertolken. Met bewondering voor de vingervlugheid van beiden en de flageolettonen met lip- en tongwerk van de fluitiste. Knap wat beiden uit hun instrumenten halen. Het plezier dat beiden in hun spel hebben straalt ervan af.

Na de pauze weerklinkt de 'Sonate voor Fluit en Basso Continuo in E mineur, BWV 1034' van Johann Sebastian Bach (Duitsland, 1685). In het Adagio plechtig en rijk aan gedragen tonen; het Allegro vrolijk en in het Andante een ontroerend mooi slot. Zeer onder de indruk blijven de toehoorders muisstil, om de betovering niet te verbreken. Maar dan kan het applaus niet uitblijven: enthousiast en wel-

verdiend. Besloten wordt met de 'Sonate opus 167 'Undine' voor fluit en piano' van Carl Reinecke (Denemarken, 1824). De mythe vertelt dat de water-nimf Undine pleegdochter wordt van een vissersechtbaar. Om mens te blijven, zal zij gekust moeten worden door een man.

Ridder Huldbrand is de uitverkorene voor dit onmogelijke huwelijk. Uit wraak wegens overspel kust Undine hém en sterft Huldbrand. De romance, die aanvankelijk in het Allegro feestelijk begint, verloopt via het Intermezzo, het Andante en

de Finale: 'Allegro molto agitato ed appassionato, quasi Presto' aan het slot, heftig en tragisch. In de melodie roept de zee; golven rollen af en aan en alle emoties komen los. Grote verwarring; een noodkreet weerklinkt. Er valt niets meer te redden. Dan de overgave, waarin het noodlot wordt gerespecteerd, in een intens zachte, uitstervende klank.

Zo'n krachtig en ingrijpend stuk verdient een staande ovatie en een 'bravo' voor beide solisten. De keuze van de stukken geven het karakter aan van deze gevoelige musici, die elkaar gevonden hebben in een enerverend en indrukwekkend concert.

Advertentie

Advertentie